ÜZEMI HÍRADÓ

EMG

VII. évfolyam
10. szám

1989. október
Ára: 1,50 Ft

AZ ELEKTRONIKUS MÉRŐKÉSZÜLÉKEK GYÁRA DOLGOZÓINAK LAPJA

VÁLTOZÁSOK

Az EMG Híradó szeptemberi száma tájékoztatást adott a vállalkozó szervezetek kialakításáról, működésükkel kapcsolatos nagyvonalú elképzelésekről.

A tájékoztatóban jelzett időrendnek megfelelően a vállalat vezetősége és a vállalkozó szervezetek vezetői között a konzultációs megbeszélések rendszeressé váltak.

A megbeszélések napirendjén a vállalat szervezetével és működésével kapcsolatos változások, illetve az 1990. évi vállalati terv előkészítésével kapcsolatos feladatok szerepeltek.

Az érintett témakörök egy részében további pontosítások és az alkalmazás módjára vonatkozó döntések születtek a következők szerint:

A vállalati szervezet tervezett módosítása megtörtént. A módosítást két lépcsőben hajtjuk végre. Az első lépcsőben a hatályban lévő szervezetek nyereségközpontokra, illetve központi szervezetekre történő felosztására került sor.

A második lépcsőben kerül kialakításra az egységek belső szervezete, melyet a vállalkozó egységek vezetői saját hatáskörben hajtanak végre.

Véglegessé vált, hogy a kereskedelmi és az anyagellátási szervezetek nyereségközpontként működnek. Munkájukat a nyereségközpontok megbízása alapján jutalék ellenében végzik. A jutalékból származó bevételnek fedezetet kell biztosítania a működéssel kapcsolatos összes költségre. Az anyagellátási, illetve az értékesítési szervezet szolgáltatásainak igénybevétele — a szocialista export kivételével — a nyereségközpontok részére nem kötelező. Így a beszerzésre, értékesítésre vonatkozó megbízás számszerűsíthető anyagi előnyök megléte esetén szerezhető meg.

Az a tény, miszerint a nyereségközpontnak a megbízás kiadására választási lehetősége van, versenyhelyzetet teremt, a szolgáltató egységet a szükséges színvonalú anyagi érdekeltség biztosításához szervezettebb munkára ösztönzi.

A termelő jellegű szolgáltatást végző szervezetek nyereségét az alkalmazott árforma nagymértékben befolyásolja. Szándékunk szerint hosszabb távon a vállalkozási jellegnek jobban megfelelő piaci árat kívánjuk alkalmazni. Indulásnál azonban ez a termékek teherviselő képességének hiánya miatt nem vezethető be.

Megállapodás szerint belső szolgáltatási árként kalkulált árat alkalmazunk, az érvényesíthető nyereség mértéke az árbevétel 2%-a.

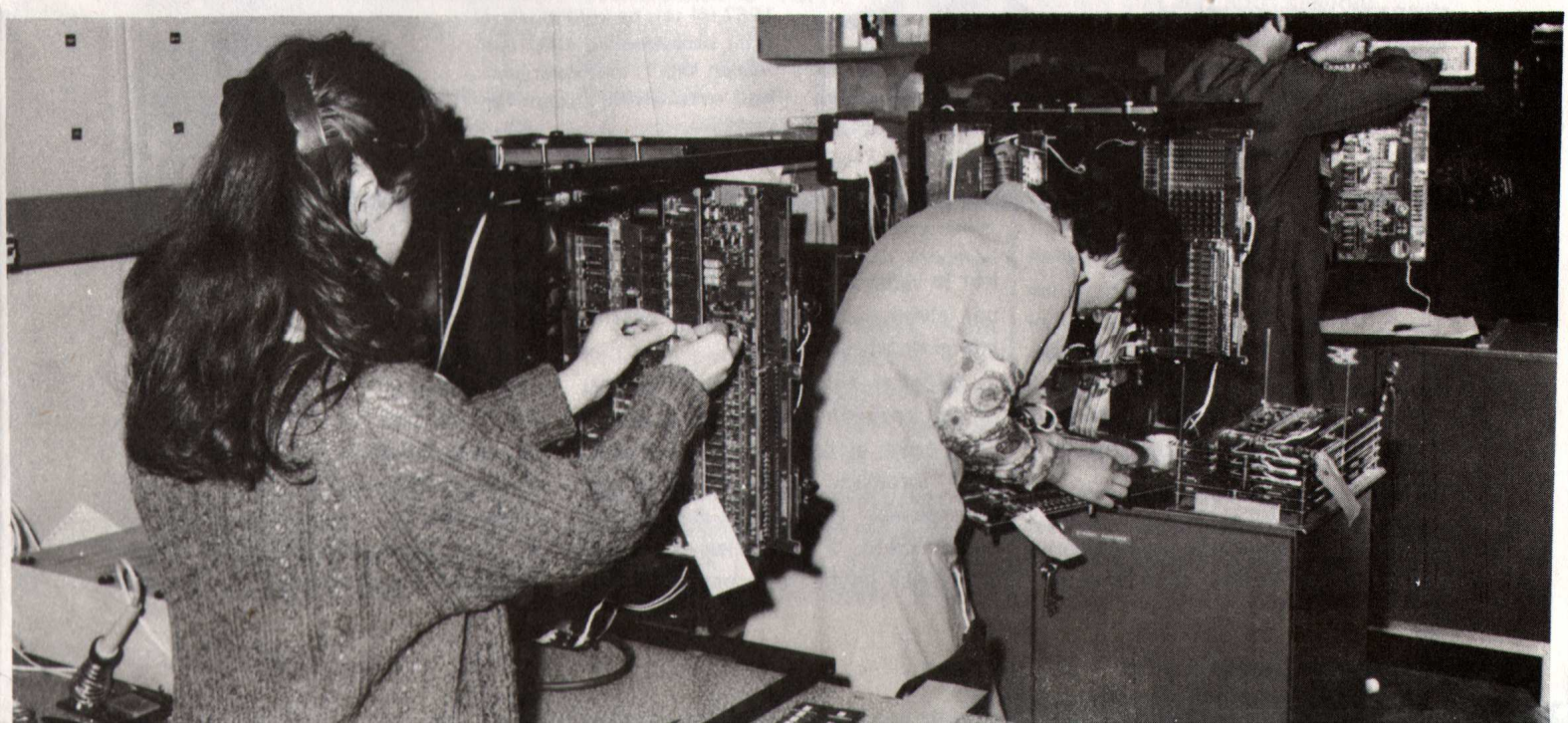

A vállalati tevékenység kritikus pontja a készletgazdálkodás. Az indokoltnál lényegesen magasabb készletszint jelentős mértékű többletköltséget és állandósuló pénzügyi feszültséget idéz elő. A készletgazdálkodás javítása az anyagellátási tevékenységre vonatkozó hatáskörök vállalkozó szervezetekre való lebontásával és megfelelő színvonalú anyagi érdekeltség megteremtésével érhető el.

A fentieknek megfelelően döntöttünk arról, hogy a termelő és szolgáltató nyereségközpontok részére egyedenként elkülönített önálló számviteli nyilvántartású anyagraktárakat telepítünk. A saját termelésű készletek vállalkozónkénti elkülönített kimutatásával biztosítható a vállalkozónkénti összes lekötött készlet értékének megállapítása.

A készletszintek alakulásáért a felelősség a nyereségközpontot terheli. A rövid lejáratú forgóeszköz-hitelek, valamint a lekötött terven felüli készlet költségterheit készletarányosan a nyereségközpont viseli.

1990. január elsejével a forgóeszköz-készletek vonatkozásában rendezett állapotot kívánunk teremteni. A rendezés alapját az 1989. december harmincadikai készlet képezi, mely teljes mértékben felosztásra kerül a vállalkozó szervezetek között.

A nyereségközpontok bevezetésével megváltozik a vállalat tervezési rendszere. Az új helyzetben a terv két lépcsőben készül. Az első lépcsőben a nyereségközpont készíti el többek között az árbevétel költség- és nyereségtervét a saját maga által valószínűsített lehetőségek figyelembevételével.

A második lépcsőben a vállalati összesített terv készül el a nyereségközpontok által rögzített tervszámok összegzésével, a szükséges korrekció tervalku keretében történő végrehajtásával.

A vállalati terv elkészítése az ismertetett módszer szerint elkezdődött.

A tervkészítés időbeni előrehozatalát részben a szervezettel és működéssel kapcsolatos módosítások, részben pedig a vállalat tovább romló gazdasági helyzete tette szükségessé. Piaci pozíciónk mai ismeretünk szerint tovább szűkül. Az 1989. évi 1350 M Ft-os árbevételi tervvel szemben 1990. évre tervezhető összeg 1200 M Ft körül mozog.

Az árbevétel csökkenéséből kettős feladat adódik. A bevételek és kiadások összhangjának megteremtésével biztosítani kell a vállalat stabilitását.

A csökkenő árbevételre olyan költségterv állítható össze, mely a vállalkozó szervezetek szintjén és vállalati szinten is nyereség előírását teszi lehetővé. Ezen követelmények teljesítése a vállalat valamennyi dolgozójától jelentős erőfeszítést igényel. A vezetőktől pedig olyan célszerűen megválasztott döntés sort, mely a kívánt eredményt biztosítja.

KEMÉNYFÖLDI ANDRÁS
gazdasági vezérig.-h.

BEMUTATJUK A NYERESÉGKÖZPONTOK VEZETŐIT

Anyagellátás

Bagi Sándor (46 éves)

Szakképzettsége: villamosmérnök és mérnök-közgazdász. 1963-ban rövid ideig finommechanikai műszerészként dolgozott vállalatunknál, majd ösztöndíjasunkként végzett a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karán. 1968-tól kutatómérnök, majd osztályvezető, termelésvezető, főosztályvezető-helyettes volt. A központi GYEK főosztályvezetői munkakörét 1986. december elsejétől 1987 végéig

töltötte be, ekkor anyagellátási főosztályvezető beosztásra kapott megbízást.

Kereskedelem

Baksa Dezső (53 éves)

Szakképzettsége: villamosmérnök és felsőfokú külkereskedelmi szakvizsga.

1960-ban, az egyetem elvégzése után lépett be az EMG-be. Villamosmérnök, irányító tervező, majd csoportvezető volt. 1967-től tölt be különböző vezetői beosztásokat. 1987 áprilisában kapott megbízást jelenlegi, kereskedelmi igazgatói beosztására.

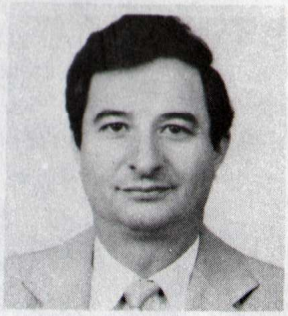

ÁLLÁSFOGLALÁS

A szakszervezeti bizottság és a vállalati bizalmitestület októberi ülésén megtárgyalta véleményezési joggal az önelszámoló nyereségközpontok kialakítását.

A tervezett szervezeti változás hónapok óta foglalkoztatja kollektívánkat, és az indokoltnál több energiát köt le vezetőinknél és beosztottainknál, elvonja a figyelmet termelési feladataink teljesítésétől.

Vállalati helyzetünk a külső gazdasági pozíciók romlása miatt kritikus, ezért érthető a vállalatvezetés azon törekvése, hogy közvetlenebb érdekeltségi rendszer kialakításával ösztönözzön a bevételek—kiadások arányának javítására, a hatékonyabb, költségtakarékosabb, nyereségesebb gazdálkodásra.

Vállalatunknál az önelszámoló—nyereségközpontú szervezeti egységek kialakítása a megállapodás fázisánál tart, kialakult a költségfelosztás módja, a tervezési rendszer, a belső elszámolás, és a végrehajtás ütemezése. Ezek részletes kidolgozása fogja meghatározni a leendő önelszámoló

egységek belső gazdálkodását, az eredményes működés lehetőségeit és ezáltal vállalatunk jövőjét. Az eddigi központosított gazdálkodás és központi irányítás hosszú éveken keresztül képtelen volt megbírkózni az egyre növekvő költségekkel és ezek negatív hatásaival, az eredmény évről évre történő csökkenésével. Nem alakult ki megfelelő érdekeltség a tudatos létszámgazdálkodás és a hatékony munkaerő-foglalkoztatás érdekében sem.

A piac beszűkülése, az eredménytelen piackutatás, a rugalmatlan termékszerkezet lépéskényszerre késztette vállalatunkat. Jelentős szemléletváltozásra van szükség. Vállalkozni kell, menni kell a piac és a munka után. A vállalatvezetés ezért olyan javaslatot dolgozott ki, hogy decentralizált szervezetekben hatékonyabb munkát lehetne végezni, és ennek megfelelő szervezetet kellene kialakítani. Ettől sokkal eredményesebb működést remélnek, mint az eddigi volt. Úgy legyen!

Tiszteljük és becsüljük a vállalkozó szellemű vezetőket, kívánjuk, hogy lelkesedésük eredménnyel járjon.

Nem kis feladat áll előttük: sokkal kreatívabb, szélesebb látókörű, több szakmát igénylő tárgyi tudás birtokában kell hatékony és eredményes vezetőként megfelelni. Ez sajnos nem minden vezetőnkre jellemző az eddigi tapasztalataink alapján. Az is elvárható, hogy jobb együttműködést alakítsanak ki egymás között, ne a széthúzás, az egymásnak való betartás, a másik lehetetlenné tevése legyen a cél, mert akkor félő, hogy a vállalat, mint szerves egység is darabokra hullik. Ez pedig nem lehet célja kollektívánk egyetlen tagjának sem.

Továbbra is szükségesnek tartjuk, hogy a vállalatvezetés központi, határozott irányítással szabja meg az egységeknek, hogy meddig tart az önállóság, és szerezzen érvényt a vállalati közös cél elsődlegességének. Meg kell akadályozni a bürokratikus adminisztráció növekedését is. Az információk áramlására is nagy hangsúlyt kell helyezni, ne utólagosan történjen a központtól és a központ felé. Az esetlegesen felesleges munkaerő feltárása ne legyen szubjektív, maradjon a valóság és ésszerűség határán. Az átszervezésnek nem lehet fő célja, hogy bebizonyítsa, ki, hol felesleges, inkább piacképes munka biztosításával megfelelő érdekeltséget és biztos megélhetést nyújtson dolgozóink számára.

Az átszervezés kapcsán szakszervezeti szerveinkre komoly feladatok hárulnak. Aktíváink munkájával, jogés hatásköri működésünkkel is igazodnunk kell az új szervezethez. Nagyobb önállóságra kell ösztönöznünk a helyi képviselőket, a testületi tagokat. Az elkövetkező hónapokban ennek megfelelően alakítjuk ki munkamódszerünket, dolgozzuk át szervezeti szabályzatunkat. A munkavállalói érdekek védelme és képviselete kötelez bennünket olyan javaslatok kialakítására, mellyel akár viták és kompromisszumok árán is, de érvényt kívánunk szerezni jogos dolgozói elvárásoknak.

SZAKSZERVEZETI BIZOTTSÁG

A MŰSZAKI FEJLESZTÉS MŰHELYEIBEN

KÉT LABOR NAGY ERŐPRÓBÁJA

— Beszélgetés Glavinics Zoltán laborvezetővel —

Alighogy letelepedtünk az irodagép labor egyik csöndes szegletében, Glavinics Zoltán laborvezetőnek látogatói érkeztek. Papp Ferenc fejlesztési vezérigazgatóhelyettes és Szemők István főkonstruktőr toppant be egy rövid vizitre, az 56140-es típusú memória teszter készültségi állapotának felmérésére. Rövidesen szovjet szakértői delegáció várható ugyanis, amely erre az új berendezésre kíváncsi. Illően elő kell készülni az érdeklődők fogadására, hisz' nem mindennapi üzletről van szó. Ráadásul egyszerre két labor kollektívája vizsgázik a memória teszter készítésével: az impulzustechnika labor és az irodagép labor. Ilyen nagy volumenű laboratóriumi kooperációra talán még nem is volt példa az EMG-ben. Érthető hát, ha a közös munkát közös izgalom is kíséri. Minden arra vall, hogy szeretnék sikerrel zárni ezt a nagy erőpróbát. Az első készülékeket a jövő év tavaszán várják tőlük...

E nagy munka előzményeiről, az irodagép labor múltbeli fejlesztéseiről és sikereiről beszélgetünk a továbbiakban Glavinics Zoltánnal, aki több, mint három évtizede dolgozik az EMG-ben, ebből négy évet moszkvai vevőszolgálatunknál töltött, s öt esztendeje vezeti a labor tevékenységét.

— *Úgy hallottam, hogy valamikor az irodagép labor volt az egyik legnagyobb létszámú labor a vállalatnál...*

— Valóban, a nyolcvanas évek elején összesen 31 fős volt a labor csapata, ezt követően fogyásnak indult, évről évre kevesebben lettünk és ma tizenhárman vagyunk. A nagy létszám idején is mindenkinek megvolt a konkrét feladata, s mivel számítástechnikával foglalkoztunk, sokat kellett törődnünk a felhasználókkal, a vevőkkel, a típuskíséréssel. Manapság más fejlesztésekkel foglalkozunk, mindenekelőtt az 56140-es memória teszterrel.

— *Kérem, említsen meg néhányat a labor híres, meghatározó fejlesztései, termékei közül...*

— Kezdeném a 666-os programozható számológéppel, amelyik tizenegy éven át futott a termelésben. Ennek a kifejlesztése 1974-ben fejeződött be, és ekkor kezdődött a sériagyártás. Ezzel a típussal egy emberközeli kis számítógép került kézbe, amely különféle mérőrendszerek vezérlésére is alkalmas volt, aránylag egyszerűen programozható volt, és olyan perifériákkal is rendelkezett, melyeket ugyancsak az EMG-ben fejlesztettünk ki.

1980-ban kihoztuk a 666/B típusú készüléket, a továbbfejlesztett változatot, amelyből a nyolcvanas évek elején évente 300—350 készült. Volt olyan esztendő, amikor a 666-os és tartozékai a vállalati termelési érték egyötödét tették ki! A két készülékből több, mint kétezer darab került piacra...

— Ezeket követte a 777-es programozható grafikus kalkulátor?

— A hetvenes évek végén kezdődött el a 777-es fejlesztése azzal a feltétellel, hogy a 666-os és a 777-es párhuzamosan futó termékei lesznek a gyárnak. Végül is a 777-es gyártása 1986—87-ig futott, de összeállításokban, pl. a dinamikus mérőrendszerekben ma is szerepel. Összesen több, mint háromszáz programozható grafikus kalkulátor készült el, kezdetben hazai piacra, majd a szocialista országokba. Az idén még tizenöt berendezés készül el a dinamikus mérőrendszerekhez, aztán ez a típus kifutott, „kiöregedett"... Ezzel együtt célszerű lenne, hogy nagyberendezéseinkhez továbbra is magunk állítanánk elő a számítástechnikát.

— Annak idején miért álltak le a 777-es továbbfejlesztésével?

— Ennek nagyon egyszerű a magyarázata: a magyar számítástechnikai helyzet drasztikus megváltozása miatt. Betört az IBM/PC láz, s ez rádöbbentett bennünket arra, hogy árban nem tudjuk felvenni a versenyt a nyugati, vagy a kisszövetkezeti konkurenciával. Nekünk a számítástechnikával való önálló foglalkozást abba kellett hagyni, mert a vállalati rezsi nagy, amit az árakban nem lehet érvényesíteni a piacon, ahol a sok konkurens cég olcsóbban jelenik meg termékeivel. Így aztán a színes 777-es fejlesztéséről — fájó szívvel — lemondtunk...

— Nem sok sikert hozott a KFKI-val való közös akciójuk sem...

— Miközben a 777-es fejlesztése a befejezéshez közeledett, hozzákezdtünk a KFKI programfejlesztő rendszere, az UMDS rendszer adaptálásához. Alighogy az adaptáció elindult, az igények megváltoztak és a rendszer műszakilag elavulttá vált, eljárt felette az idő, leálltunk vele. Ez azért nem volt haszontalan munka, mert most, a memória teszter fejlesztésénél hasznosíthatjuk a tapasztalatokat...

— Tehát 1987-ben kezdtek hozzá az impulzustechnika laborral való közös munkához...

— Igen. Ezt megelőzően, 1986-ban és 87-ben a vállalati fejlesztés felmérésére került sor. Ez a felmérés arra keresett választ, hogy mire van energiánk, mire van esélyünk, milyen fejlesztésekre összpontosítsunk. A feltételek és a lehetőségek, valamint a piaci igények mérlegelése nyomán született az a döntés, hogy a sok munkával járó, 56140-es típusú memória teszter fejlesztését a két labor kapacitásának, erejének összevonásával oldjuk meg.

— Az irodagép laborban kik vesznek részt ebben a jeles munkában?

— A teljes csapat: Dr. Benyó Zoltánné fejlesztőmérnök, Dibákné Csordás Katalin műszerész, Ferik Mihály fejlesztőmérnök, Kollár Béla szerkesztő, Kulin György, Magyari Ferenc, Pataki Sándor, Dr. Pattogató Józsefné, Puzsár István fejlesztőmérnökök, Rácz Antalné szerkesztő, Sándor László műszerész, Dr. Szuhay Péter fejlesztőmérnök és jómagam. Szinte azt lehet mondani, hogy a két labor csapata közös teammé alakult, minden perces együttműködésben élünk. A memória teszter egyik része nálunk, a másik része a másik laborban készül, de a munkát összehangoltan kell csinálni, az egységek együtt kell hogy működjenek. Bár korábban is voltak együttműködések más laborokkal, de ez a mostani más minőségű, ezt meg kellett tanulni a más, új ismeretek mellé. A közös munka sok értékes emberi tulajdonságot hoz felszínre.

— Meddig tart ez az összedolgozás? Hány évig?

— Jövőre a fejlesztés zömén túl leszünk, de az átadás, a gyártásbevezetés '91-ben és '92-ben még igénybe veszi a laborok csapatát. 1991-ben már gondolkodni kell az új témákon, a fejlesztés nálunk sem állhat le. Azt, hogy mire lesz lehetőség, jórészt rajtunk kívül álló dolgok határolják be, ezeket majd feltétlenül figyelembe kell venni. Most úgy tűnik, hogy a memóriák iránt az egész világon megnőtt az igény, így a Szovjetunióban is. Lehet, hogy memória teszterünk több éven át lesz az EMG slágerterméke...

— A még jobb hangulatú munkához bizonyára hozzásegít az a tény, hogy a vállalat fejlesztői jelentős béremelésben részesültek. Talán sikerült megállítani az elvándorlást, sikerül megtartani a legjobb szakembereket. Mi erről a véleménye?

— Mit mondhatnék? Reménykedem...

— Köszönöm a beszélgetést!

PALLAG RÓBERT

ALBÁNIAI ÚTIJEGYZETEK

Albánia azon országok közé tartozik, amely földrajzilag nincs túlságosan messze tőlünk, európai ország is, de mégis igen keveset tud róla a szélesebb közvélemény.

Három évi előkészítő munka után a METRIMPEX rendezésében a fővárosban, Tiranában jött létre az első magyar műszerbemutató. Az alábbiakban benyomásaimat, tapasztalataimat szeretném közreadni.

Ahhoz, hogy a mai albániai viszonyokat kicsit is meg lehessen érteni, némi történelmi visszapillantást kell tennünk. Az albánok magukat az ókori illirek leszármazottainak tartják. Nyelvük eltér az összes szomszédos ország nyelvétől, nem hasonlít sem a göröghöz, sem a szláv nyelvek valamelyikéhez, sem az olaszhoz. Hagyományos írásuk részben a görög, részben a cirill betűkön alapszik, de ma már általánosan a latin abc betűit használják. Különösebb helyi jellegzetességet nem lehet felfedezni az embereken, hiszen a történelem során a keveredés hatása itt

is érvényesült. Ami talán feltűnő, hogy a férfiak szikár, vékony alkatúak, a nők alacsonyabbak és kevéssé elhízottak. Bőrük színe, mint általában a délieké, napsütötte, barna.

Történelmi múltjukban jelentős időszak volt a Római Birodalomhoz való tartozás, majd az 1500-as években a török hódoltság. A mindenáron való függetlenségre való törekvés talán a török időkből datálható. Annak idején Szkander bég vezetésével huszonöt éven keresztül ellent tudtak állni a török hódító törekvéseknek. Halála után a függetlenségi harcot a bég fia, majd unokája vezette. Végül a nemzeti ellenállás tartalékai kimerültek, és közel két millió lakos az Adrián keresztül Olaszországba menekült, így a törököknek száz évre sikerült meghódítaniuk Albániát.

Az Osztrák–Magyar Monarchiához való tartozásuk idején függetlenségre való törekvésük miatt Albánia mindig igazi tűzfészeknek számított. A második világháború alatt először az olaszok, majd a németek szállták meg az országot. Tulajdonképpen mai függetlenségüket az olasz, illetve a német megszálló csapatok elleni, igen sok áldozatot követelő harc árán vívták ki. E harcnak a szervezője volt Enver Hodzsa.

A földrajzi adottságok minden történelmi időszakban elősegítették a partizán harcot, mivel az ország területének mintegy nyolcvan százalékát vad, sziklás hegyek borítják. E hegyek közül számos eléri, sőt jóval meg is haladja a kétezer métert. Sík, illetve dimbes-dombos terület csak a tengerparti részen található, és ezért a mezőgazdasági termelés e területre koncentrálódik. A hegyek igen sok ásványi kincset tartalmaznak, főleg színesfémeket, de van szén és olaj is. Legnagyobb mennyiségben a rézérc található.

Az ország lakossága jelenleg 3,2 millió. Fővárosának, Tiranának mintegy 300 ezer lakosa van. Az országon belül egyetlen vasútvonal van, de az sincs kapcsolatban a szomszédos országok vasútjaival.

Mai külpolitikájuk és katonapolitikájuk alapja a második világháború befejeztével kivívott függetlenség mindenáron való megvédése. Az a kevés, útvonal-engedéllyel biztosított mozgási lehetőség, amelyet a műszer bemutatón részt vevő magyar csoport kapott, hű képet adott arról, hogy minden áron mindentől, mindenkitől meg kívánják magukat védeni. Az utak mentén, a stratégiai pontokon, a tengertől a hegyek lábáig olyan betonerőd rendszer van kiépítve, amely – hitük szerint – a tenger felől jövő minden támadást ki tud védeni. Függetlenségük megtartásának másik bizonyítéka, hogy a második világháború befejezése óta egyetlen hatalommal sem léptek olyan szoros kapcsolatba, amely bármilyen függő viszonyba hozta volna őket. Mint ismeretes, barátkoztak a Szovjetunióval, majd Kínával is, de jelenleg legszorosabb kapcsolatuk Romániával van. Nyilvánvaló, hogy a világtól való elzárkózás mind gazdasági, mind politikai vonatkozásban erősen konzerválta az elmaradottságot.

Ma már azonban több jel is mutat arra, hogy nyitni próbálnak a világ felé, hiszen részben az igen gyors ütemű népszaporulat, másrészt a gazdasági elmaradottság okozta feszültség kikényszeríti a sztálinista vezetéstől a kisebb engedmények megadását,

illetve a diktatúra csökkentését, a nemzetközi kapcsolatok szélesítését.

Kulcsár István nemrégiben igen érdekes riportot készített abból az alkalomból, hogy először léphetett magyar újságíró és tévés küldöttség Albánia földjére. Riportjának címe a 100%-os ország volt. A riportból meg lehetett tudni, hogy Albánia azért száz százalékos ország, mert a föld száz százalékig állami tulajdonban van, továbbá az összes vallást rendeletileg eltörölték, és így a lakosság száz százalékosan ateista, valamint az ország államfőjének megválasztásakor a lakosság száz százalékban az egyetlen jelöltre szavazott. Saját tapasztalatunk és információnk szerint sem lakás, sem üzlet, sem gépkocsi nincs magántulajdonban.

Előzőekben említettem, hogy legszorosabb barátság Romániához fűzi Albániát. Mint a beszélgetésekből kiderült, Magyarországgal azért szimpatizálnak, mert erős törekvést látnak a Szovjetuniótól való elszakadásra, másrészt a Koszovó tartományban

élő kétmillió albán nemzetiség helyzetét az Erdélyben élő magyarság helyzetével analóg módon ítélik meg.

A műszer bemutatót három évvel ezelőtt kint járt hattagú metrimpexes delegációnak vetették fel az Albán Kereskedelmi Kamara részéről. Három évi előkészítés és egyeztetés előzte meg a kiállítást, amelyet augusztus 17. és 27. között tartottak meg. A kiállításon — az albánok választása alapján — a Ganz Műszer Művek, a RADELKISZ, a HT, a TRAKISZ, a METRIPOND, a TANÉRT és az EMG mutatta be termékeinek egy részét. A kiállítás célja a magyar műszeripari termékek megismertetése volt.

Az Albán Kereskedelmi Kamara által rendelkezésünkre bocsátott üres kiállító csarnok területén a lelkes magyar küldöttség egy nap alatt impozáns kiállítást rendezett be, amelyet a látogatók nem győztek eleget csodálni és dicsérni. A berendezkedésre, a standok és a kiállítandó eszközök elrendezésére álló idő azért szűkült le mindössze egy napra, mert a kamion az igen nehéz hegyi utak miatt egy nap késéssel érkezett meg.

A kiállított műszerek közül elsősorban a technológiai eszközök, valamint a kisebb értékű táblaműszerek iránt mutattak érdeklődést. Az EMG műszerek — hasonlóan a HT műszereihez — túlzottan magas színvonalat jelentettek számukra. Erre abból is lehetett következtetni, hogy a műszerek felhasználását illetően még kérdés is kevés hangzott el. Ennek alapján (belátható időn belül) ilyen irányú megrendelés és igény az albán felhasználóktól aligha várható. Műszereink (a három generátor, az oszcilloszkóp és a három sugárzásmérő) a kiállítás ideje alatt a 42—43 °C melegben is kifogástalanul működtek.

Az ártárgyalásokon az is kiderült, hogy a felhasználóknak (nyilván a központi szabályozás alapján) csak igen korlátozott összeg áll rendelkezésükre, mert az ajánlási árnak csak a felét kínálták fel, és a későbbi tárgyalások során is legfeljebb 75 százalékig jutottak el. Mivel a magyar tárgyaló partnerek ezt nem fogadhatták el, végezetül a kiállítás teljes anyagát hazaszállíttattuk.

Szabadidőnkben lehetőségünk volt Tirana nevezetességeivel megismerkedni. Első helyen kell megemlíteni az Enver Hodzsa múzeumot, amely monumentális építészeti alkotás, márványból és üvegből. Odabenn a legmodernebb vetítő és videó eszközökkel mutatják be népük vezetőjének egész életútját. Külföldiek részére két dollár a beléptidíj, de nekünk, magyaroknak, ingyen megengedték a megtekintést.

Igen szép és rendezett a főtér, ahol Szkander bég lovas szobra, valamint a tér két oldalán Lenin és Sztálin szobra látható. A városban — főleg a központ környékén — sok a jól gondozott park és szökőkút; ez utóbbiak esti megvilágításban impozáns látványt nyújtottak. A főtértől pár száz méterre, girbe-görbe utcácskákban, földszintes házakban lakik a lakosság nagy többsége. Az utcák tisztasága, a lakóházak környéke, az üzletek színvonala a magyar KÖJÁL-nak igen komoly gondot jelentene. A fővárosban valamilyen kiismerhetetlen rendszerű tömegközlekedés van, 40—50 éves autóbuszokkal. Találóan jegyezte meg egyik kollégánk, hogy ezek a buszok klimatizáltak, mert egyetlenegy ép ablakuk sem volt. A legtöbben kerékpárral közlekednek. Vidéki útjaink során, mint láttuk, a kerékpárt a szamár pótolta.

Az Albán Kereskedelmi Kamara jóvoltából és az ottani belügyi szervek engedélyével megtekinthettük Kruje (Krója) városában (jelentése: kőváros) Szkander bég szépen restaurált várát. E várból irányította a XV. században a törökök elleni harcot. Amint az idegenvezető elmondta, Szkander bég (tkp. Castriota György, 1403—1468) nemes családból származott, igen jó hadvezér és politikus volt. Már abban az időben huszonnyolc országgal tartott fenn diplomáciai kapcsolatot. Külön megemlítette, hogy szoros kapcsolatban állt a mi törökverő Hunyadi Jánosunkkal, akinek arcképe az egyik kiállító teremben látható is. Mi voltunk az első magyar csoport, aki a vendégkönyvben jelenlétét megörökítette.

A várlátogatáson kívül két alkalommal lehetőség volt Durrës (Durazzo, nagy tengeri kikötő) közelében strandolásra. A 42—43 °C-os hőségben kellemes volt a 26—27 °C-os tengerben fürödni. A part széles sávban homokos, a tenger lassan mélyülő, a parti homokon innen buja délszaki növényzet húzódik, tehát igen alkalmas lenne a partvidék a tengerre vágyó turisták, üdülők számára. Ezt a lehetőséget azonban egyelőre az albánok mind ez idáig nem használták ki, tartva attól, hogy a növekvő idegenforgalom sok-sok mellékhatása belpolitikai gondokat okozna.

Összességében megállapítható, hogy az irántunk való szimpátia minden vonatkozásban megnyilvánult, és a kereskedelmi kapcsolatok szélesítéséhez talán ez a kiállítás is hozzájárult. Az elkövetkezendő évek talán nyitottabbá teszik az országot a külföldi számára, így esetleg a magyar turisták közül is többen eljutnak az igen szép természeti adottságokkal rendelkező Albániába.

KOVÁCS ANDRÁS

Kubai kalandok

Október tizenötödike, reggel négy óra negyvenkét perc. Jose Martin repülőtér, érkezési csarnok. Milyen rendesek ezek a kubai filmesek, rádiósok, televíziósok, hogy a magyar mikroelektronikai tesztergyártó vállalatok képviselőit így várják. Csak tudnám, ki az a bandzsi, colos pofa, akit a hátam mögött filmeznek. Ja... csak Sotomajor, aki épp most nyerte meg Barcelonában a legjobb sportoló díját. Úgy látszik, még sincs annyi ázsiónk, mint hittük.

Öt óra huszonöt perc. Még csak negyven perce vámolják a kubai vámosok az Ibéri Légitársaság személyzetét. Milyen jó, hogy még nem jöttek ki a csomagjaink, így nem kell a sorba beállnunk.

Öt óra ötven perc. Kézben a csomagokkal, a végtelen sok rubrikát tartalmazó vámívekkel és kísérőnkkel elindulunk a vámoshoz. Az egy lezser mozdulattal összeszedi a vámnyilatkozatokat, négybe tépi és kidobja a szemétbe. Az egyik MEV-es

kolléga teljesen odavan, mi lesz visszafelé a vámon? Két lehetőség van, vagy akkor is négybe tépik és kidobják a papírunkat, vagy addig nem takarítanak és kiszedik a szemétkosárból ezt.

Reggel hat óra. Immár a repülőtér előtt. Végtelen mennyiségű ember és 36 °C, 100% páratartalommal. Egyébként jól vagyunk.

Egy negyedóra alatt előkerül a vállalati Volga, csak benzin nincs benne, de nem gond, mert megfelelő jegy és literenként 60 centaos (8 Ft) költség mellett azért megtöltik a tankot, persze csak annál a kútnál, amelyiknél véletlenül benzin is van.

Keresztül hajtunk Havannán. Az utcák tele vannak helyben összeállított IKARUS-okkal, meg még a magyar utakról régebbről jól ismert FAKARUSZ-okkal, és ezek a járművek mind úgy megtömve, hogy ilyenekre már csak filmekből emlékszünk. Az iskolába induló gyerekek mind egyenruhában.

Kezdődik a város élete.

Röpke egy óra alatt kiérünk a szálláshelyünkre. Máris Havannán kívül, az úgynevezett keleti strandon vagyunk, a Marazsul szállóban. Épp ideje reggelizni, utoljára három órája ettünk a repülőgépen. Az étkezés svédasztal jellegű. Terülj-terülj asztalkám, na, ez persze csak az olyan snassz gyümölcsökre vonatkozik, mint a narancs, grape-fruit, mango, papaja, guajana, meg a sok mindenféle, a kubaiak által eszeveszett mennyiségben fogyasztott, íztelen, jellegtelen sütemény.

A rántottát és a fél szelet vagy egyharmad virslit (ha jó napjuk van, 1/2 pár = 1 szál) már szakács méri, jegy ellenében. Persze, azért mindig akad szabadon lágytojás, így éhen halni nem kell, csak hol a fenében van a só? Kiderül, hogy nem a só, hanem a sótartó a hiánycikk, ezért a szakács mellett lévő edénykéből kanállal annyit teszel a tányérodra, amennyit akarsz.

Most, hogy már kipakoltunk és túl vagyunk a reggelin, ideje lenne lemenni a strandra. De persze előbb jól teszed, hogyha az útlevelektől kezdve az utolsó forintodig mindent beadsz a szálloda trezorjába. Na ja, aztán persze még szólni kell, hogy az egyik kolléga szobájában nem megy a légkondi. Megígérik, hogy megjavítják. Persze, ha az ember kimegy a szálloda elé, felnéz, és azt látja, hogy ennél (meg még egy néhány tucat másik) szobánál a légkondi beki csövei le vannak tépve, akkor már nem hisz az ígéretben.

Ja, a strand egyébként gyönyörű, csak éppen utoljára 1959-ben takarították. A víz tiszta, legalábbis sehol semmilyen, tartályból kieresztett, vagy a napozókról lèpergett olaj. Csak néhány külföldi keni magát amúgy is, mert a belföldinek nem jut. A fenéken, 5...20 méter mélyen azonban jól látszanak az elszórt sörösüvegek, bádogdobozok, meg nejlonzacskók.

A strandolás után már csak egy könnyű ebéd következik. Ez is, meg a vacsora is hasonló a reggelihez, svédasztalos, csak a szelet húshoz adnak jegyet. A saláta annyi, amennyit akarsz, meg a gyümölcs is, és folyamatosan, végtelen mennyiségű könyvelés a pincérek részéről. Majd csak kiderül, hogy minek!

Nini, itt van már a bolgár és a német delegáció is, próbáljunk meg valamit közösen megszervezni. Este valami Tropicana nevű helyre szerveznek kirándulást. Hát akkor indulás, nekünk is ott a helyünk. Érdekes, a városban látható zsigulik, szamarák, ikaruszok, kamazok, román dieselek, és a végtelenül sok, 1955-ös évjáratú kocsik helyett légkondicionált Tojota mikrobusszal megyünk a Tropicanába.

Persze, indulás előtt le kell adni az idegenvezetőnek a lepedő nagyságú elismervényt, hogy megrendeltünk és kifizettünk fejenként egy-egy helyet a Tropicana bárba. Csak tudnám, hogy miért éppen németül beszél az idegenvezető. Indulunk.

Hát most meg hol vagyunk? A kapuőr leereszti a láncot, buszunk áthaladhat, megállunk. Aha, ez a nyugati turisták számára rendszeresített szállodakomplexum. Töltjük tovább a buszt nyugatnémetül beszélő turistákkal. Már értjük a Tojotát.

Hát ez a Tropicana. A világ egyik leghíresebb táncos-zenés szórakozóhelye. Természetesen más helyen ülnek a nyugatnémetek, más helyen a KGST-sek. Mi tizenegyen vagyunk. Az idegenvezető közli, hogy hat személyre jut egy üveg rum, és két személyre egy kis üveg kóla. Jön a pincér, kitesz két üveg rumot. Persze, az egyikről le van öntve a tizenkettedik adag. Csak tudnánk, hogy az a nyolc kis üveg kóla miért nem öt és fél, a beharangozás szerint, vagy tizenegy, és egyébként is, hogy lehet a tört kóla részeket szorozni és osztani.

A műsor biztos igen jó, csak valahogy az a hat óra időzóna eltolódás kezd megjelenni, és most Pesten hajnali négy van, tehát nemcsak a fél szemünkre jön az álom.

Nulla óra harminc. Az idegenvezető közli, hogy ideje végre elmenni, vége a műsor első részének. Úgy látszik, itt is úgy van, hogy a forinttal, rubellel fizetők hamarabb távoznak. De nini, jönnek a nyugatnémetek is. Ezek szerint a lehetőségek a következők: megunta a sofőr és az idegenvezető (hiszen már annyiszor látták), vagy a turista iroda kétszer adja ki külön az első és második részre ugyanazt a helyet, vagy az idegenvezető üzletel. A fene sem ismeri ki itt magát.

No, eltelt kubai tartózkodásunk első napja. Érdemes talán még megemlíteni, hogy délutáni alvásunkból csodálatos női hang ébresztett telefonon, persze magyarul. Ami különösen meglepő, az az, ha valaki Miskolcról érkezik (csak úgy maszek-turistáskodni), és csak annyit kér, hogy magyarázzuk el a szálloda személyzetének, hogy azért ülnek a tizedik órája a csomagokkal a hallban, mert ennyi idő alatt a vőlegénye még nem tudta elintézni bent Havannában a szállodai kiutalást.

Végül a vőlegény is előkerül, kezében a kiutalással, amit igen nehezen fogad el a recepció, hisz' nekik a központból telexértesítés lenne szükséges, és igaz, hogy már a harmadik napja nem működik a telexgépük, no de akkor is!

Az éjszaka nehezen telik, mert amikor lefekszünk, akkorra Pesten már a sokadik reggeli kávé után lennénk.

Akkor most egy kis magyarázat, hogy hogyan is kellett kifizetni a Tropicana megrendelést, így néhány szót a kubai fizetési eszközökről. Kuba hivatalos pénze a peso (váltópénze a centaos). Arról, hogy mit lehet érte kapni, majd később. A kelet-európai turisták és hivatalos kikül-

döttek pénzüket pesoban vagy úticsekkben kapják.

Ez az úticsekk pesora vagy az annál eggyel erősebb, piros, társaságunk elnevezése szerint „piros capitoli" ízére váltható. Ezen ízékből 1-2-3-5-10-es és 20-as, meg még ki tudja milyen címletű papír van. A különbség közöttük mindössze a közepükön elhelyezkedő, köröm nagyságú szám, ill. felirat. Ennek az ízének a váltópénze a már korábban is említett centaos.

A nyugatiak csekküket „zöld capitoli" pénzre válthatják, ennek azonban a váltópénze a kubai cent. A negyedik szinten pedig a nyugati pénzek helyezkednek el, melyeknek szintén a kubai cent a váltópénze. Ha most már ezen az egyszerű pénzismertetésen túljutottunk, akkor nézzük meg, hogy valójában mi, menynyiért vehető. A kubai pesoért szabadon lehet vásárolni cigarettát, szivart, rumot, postai bélyeget, buszjegyet, és szimplát vagy duplát a presszóban, még külföldinek is.

A „piros kapitoli" peso (a hivatalos MNB kurzus szerint 1 peso = 13 Ft 29 fillér) feljogosít turistaszolgáltatások kiegyenlítésére (szálloda, szállodai étkeztetés, kirándulás, külföldi utasokat fuvarozó taxi, üveges sör, meg még a fene tudja mire jó...).

A „zöld capitoli" és a dollár (váltópénze a kubai cent) természetesen mindent überol, ezért még dobozos sört is adnak, meg képeslapot, meg még térképet is Kubáról, és még minden jót, amit akarsz. Itt természetesen szigorúan érvényes az 1 peso = 1 USA-dollár hivatalos kurzus. Nyilván ezért állítottak meg minket tízlépésenként az utcán az ifjabb korosztály tagjai „ötöt adok egyért" felkiáltással.

Hát akkor eljött a második nap, mivel üssük el az időt? Újabb kirándulás, persze már megint a németekkel és a bolgárokkal. Hová? Hát a korallzátonyokra.

Most már okosabbak vagyunk. Négyen kérünk csak egy lepedőt, negyed annyi idő, negyed akkora teher. Húsz perc buszozás után beszállás a motorcsónakokba. Egy csónak hat embert visz. Nini, a három magyar és a két bolgár mellett a másik motorosban egy hölgy is ücsörög. És ezek a magyarok szövegelnek vele.

A tenger gyönyörű, csak egy kicsit meleg van, a víz is alig 29 fokos. Lehorgonyzunk. A másik csónakból a KGST-seket kiszállítják, és az egy hölggyel tovább megy. Kubai kísérővel, hármasával lehet innen kiúszni a korallokhoz, uszonnyal, szemüveggel és pipával.

Merülés, és törsz magadnak egy fehér korallt. Ha ügyetlen vagy, megteszi helyetted a kísérő. Az egyetlen gond, hogy olyan büdös, mint a ..., valamint a hatóságok által büntetendő a korall szedése. Na, ez senkit sem tart vissza a zsákmányolástól.

Időnk letelt, a hajók indulnak vissza a kikötőbe. Csak hát a hölgyes, másik motorosnak át kell vennie néhány utasunkat. A kiruccanás a korallokhoz tényleg gyönyörű volt, a hölgy pedig, akivel ismeretséget kötöttünk, nos, ő egyszerűen egy másodéves TF-es hallgató volt Budapestről, aki ügyesen szervezve, már a második hónapját tölti Kubában, 150 dollárból. Egyszer már Mexikóba is átruccant egy hétre, már haza is tért másik két TF-es társával együtt.

Délutánra a magyarok kitalálták programnak, hogy katamaránozni fognak. Néhai vitorlásversenyző is akadt köztünk, ennek ellenére mondtam, hogy ezt a sportot kihagyom, mert szél az nem volt. A katamarán bérleti díja 6 zöld egy órára, a pirosat nem hajlandók elfogadni. A fiúk tíz nyugatnémet márkát fizettek induláskor. Mikor hosszú küzdelem után, másfél óra múlva sikerült a hajót kitolni, miután befelé mégiscsak fújt a szél, de kifelé már úszva kellett tolni a hajót, a kölcsönzős közölte, hogy ez a tízmárkás nem pénz, és akkor inkább 5 pirosat kér! A kurzusokat lásd fentebb.

VINCZE IVÁN

RÖVID HÍREK

A szakszervezeti könyvtárba ismét új könyveket szereztünk be.

Megvásároltuk az ismét kiadott népszerű regényeket, politikai, történelmi tanulmányokat. Varrni és kötni szerető munkatársaink is találnak kedvükre való szabásmintákat. Nagyon sok iskolai kötelező olvasmányt is tartunk könyvtárunkban.

Ajánljuk a könyvtárlátogatást mindazoknak, akik a mai borsos könyvárakat már nem tudják megfizetni.

A könyvtár a második emeleten, az ebédlő előtt található.

A beíratkozás és a könyvek kölcsönzése ingyenes.

Szeptemberben nyugdíjas csoportunk egyhetes csehszlovákiai csereüdülésen vett részt Ljubietován. A szerződésben rögzített 42 fő helyett visszamondás miatt végül is csak harmincöten üdültek.

Az ellátás kifogástalan volt, az idő pedig szerencsére szép, verőfényes, olyan igazi, vénasszonyok nyarának megfelelő.

Nyugdíjasaink részére továbbra is szeretnénk külföldi csereüdülést szervezni, ezért a jövő évi szerződéshez várunk ötleteket, javaslatokat. Eddigi tapasztalataink alapján nem tervezünk NDK csereüdülést külön a nyugdíjasok részére, az érdeklődők a nyári turnusra viszont jelentkezhetnek. A csehszlovák partnerrel keresni fogjuk a kapcsolatot továbbra is.

A vállalat szerződést kötött a jövő évi NDK üdülésekre. A visszafogott érdeklődés miatt azonban csökkentett létszámmal tervezzük az utazásokat.

Új vonás az is, hogy a sportegyesület természetjárói kötöttek szerződést az eddigi partnereinkkel. Ennek keretében június huszonegyedikétől július negyedikéig negyvenketten üdülhetnek Catterfelden, helyettük a keletnémet vendégek Hévízen üdülnek, július és augusztus hónapban.

Új üdülőhelyen is foglaltunk le férőhelyet, így Hinterhermsdorfban tizennyolcan üdülhetnek július tizennyolcadikától harmincegyedikéig.

Bővebb információkat a következő számunkban közlünk.

AHOL AZ EMBEREK JÓL ÉRZIK MAGUKAT, OTT ALKOTNAK IS III. RÉSZ

RIPORT VESETA NÁNDORRAL

Huzalkorbács készítés (1965)

– Hogy indult nálunk az Antonov-program?

– Nehéz feladat volt. Mi csináltuk a nullszériát. Én annyival voltam előnyösebb helyzetben, mint a többiek, hogy beszéltem az Antonov professzorral. Itt ugyanis olyan hangulat volt, hogy az eredeti dokumentáció az Szentírás, attól eltérni nem lehet, mert letépik a fülünket, meg mindent mondtak...

Mondtam, hogy menjenek az ördögbe, hiszen neküńk azt mondta az Antonov, hogy nyugodtan nyúljunk bele, mert nem kifejlesztett termék. Hát aztán ennek szellemében az első darabokat megcsináltuk doku szerint, a továbbiakba viszont belenyúltunk, ami belefért...

Én mechanikusan vettem kézbe a dolgokat; a villamos fiúk, Kardos Pista, Glavinits, Ráday Zoli, Baksa Dezső meg a többiek, villamos szempontból belenyúltak keményen. Így aztán az első, illetve a második nullszéria-forduló után kialakítottuk az Antonov-programot, ami aztán öt évig ment is.

– Ez a program eredetileg milyen formában került ide? Dokumentációt kaptunk?

– Igen, ezek kifejlesztett, dokumentált termékek voltak, de a doku végül zavart is okozott. Jó a doku, mert tudjuk, mit kell csinálni, de a probléma az volt, hogy néhányan hajlamosak voltak elmisztifikálni. Hajlamosak voltak ezt katonai termékként kezelni, holott ez kifejezetten polgári termék volt. Ráadásul az Antonov prof. még szólt is, hogy ő elvárja a továbbfejlesztést is.

Szerencsére ez aztán elterjedt a gyárban is, és én aztán az M2-es meneteket kiváltottam M3-as menetekre, szóval egyáltalán, gyárthatóvá tettük ezt a termékcsoportot.

– Mintakészüléket adtak?

– Nem emlékszem pontosan. Odakint láttam mintakészülékeket, de meg kell hogy mondjam, merőben, nagyon-nagyon tovább kellett ezeket fejlesztenünk, hogy kijöhessünk velük. Később ez a program aránylag szépen felfutott, a termelésünknek közel egyharmadát jelentette akkoriban.

A fejlesztést is ez a program erősen elhúzta ebbe az irányba. A nullszérián ekkoriban már közel hetven emberrel dolgoztam. Ott volt a nullszéria, ahol most van a mechanika. A nullszéria bemérője pedig a mostani fotólabor helyén volt.

– Annyi költözés volt már ebben a gyárban...

– Igen, de az a gyár él, amelyik költözik! Amelyik nem költözik, az leült, megfeküdt. Nos, a végén a nullszérián már tulajdonképpen termeltünk. Annyit szereltem meg gyártottam én az én hetven emberemmel, mint az egész gyártó csarnok. Aztán már nem csak Antonovot, hanem mikroszignálokat is kezdtünk gyártani, nullszériát, szériát, szereléseket. Az volt a helyzet, hogy jól kitöltötték a kapacitásunkat. Kőrös elvtárs nagyon ügyelt arra, hogy menjenek a dolgok, és bizony néha komoly mennyiségű munkát adtunk át a bemérősöknek, akik időszakonként mérnökök voltak. Fentről ugyanis gyakran lejöttek segíteni.

– Ezek szerint úgy néz ki tehát, hogy a nullszériának volt egy fénykora, amikor a termelés jelentős hányadát adta?

– Ezt a nullszéria szempontjából nem lehet fénykornak tekinteni. Lehet ugyan azt mondani, hogy ekkor nagy termelőegység volt, de kétségkívül így a nullszéria-tevékenység ezt megsínylette. Az az igazság, hogy nem volt mit nullszériázni, vagy legalábbis, csak nagyon kevés új termék volt. Ugye, megvettük a konstrukciókat, következésképpen a megvásárolt konstrukciók nullszériái, továbbfejlesztett nullszériái futottak csak.

Jött a mikroszignál, jöttek a honosítások, hát ezeket rendszeresen csináltuk. A nullszériának ekkoriban számottevő kísérleti technológia jellege volt. Ez nem csak a mechanikai, hanem a villamos technológiára is igaz volt, mert hát bizony a készüléket be kellett a nullszérián mérni. Ha bemérhetetlen volt, addig az nem hagyta el a nullszériát, amíg a készülék nem tudta az előírt speckókat. Tehát rendesen csináltuk a nullszériákat.

– Nándi bácsi hogy került a bemérőcsarnok élére?

– Később úgy alakultak a dolgok, hogy a szerelőben problémák léptek fel. Azt mondta az Öreg (Kiskapusi elvtársat hívtuk így egymás között), hogy menjek el bemérő-vezetőnek. Mondtam, hogy én ahhoz nem értek; ne haragudjon, de azt én nem tudom elvállalni, hogy odamenjek a bemérősöknek dirigálni. Ezt én szakmailag nem tudom.

Ezt akkor elfogadta az Öreg, de akkor meg egy év múlva kitalálta, hogy menjek el az egész szerelőt vezetni. Hát, mivel sokszor nem lehet nemet mondani, noha a Kiskapusi elvtárs türelmes ember, de minden türelemnek van határa...

Így aztán 1963-ban, pont félévkor kerültem a szerelőbe. Akkoriban a teljes létszám százharminc körül mozgott, szerelő, bekötő, bemérős összesen. Elkezdtem a munkát, és egészen 1974 februárjáig voltam ennek a csarnoknak a vezetője. Mikor eljöttem, akkor már voltunk vagy négyszázan, négyszázötvenen, és kivált innen az IRÜ gyáregység. Az ottlétem alatt, a tizenegy év alatt, megnégyszereződött a létszám.

— Ez rendkívül jelentős fejlődés...

— No, ez nem ment magától. Ez nagyon kemény munka eredménye volt. Kijártunk az iskolákba, és szerveztük az iskolákat. Gyakorlatilag minden szóba jöhető iskolában. Megbeszéltük a Rőmer Alival, a mérnök kollégákkal, hogy ki hova, milyen iskolába megy el osztályfőnöki órát tartani. Iskolaigazgatókat kerestünk fel a Bruszky Pali bácsival, pl. a Corvinban, a váci úti iskolában, az újpesti, a kőbányai, kispesti iskolában, egyszóval mindenütt, ahol műszerészképzés folyt. Így aztán minden évben harmincnegyven főt felvettünk, fiúkat, lányokat. Ezenkívül volt még a saját tanulóképzésünk.

Így minden évben jöttek a gyerekek csőstől, és hát őket beilleszteni... Az kemény dolog volt. Csoportnorma volt, így nehéz volt a szerelőben elfogadtatni a keveset termelő fiatalokat, hát ez nagyon nehéz ügy volt. Ráadásul a csoportvezetők meg a mérnök kollégák végezték az oktatásukat. Később aztán már a benevelődött fiatalok lettek a csoportvezetők, és mikor panaszkodtak, mondtam, hogy titeket is neveltek, ti is voltatok kezdők.

— Nándi bácsi, hogy került ezen szép eredmények után vagy ellenére a mechanikai csarnokba?

— Keglovics Feri, az alkatrész gyáregység vezetője, az igazgatói tanács ülésén rosszul lett, elájult, délután pedig már az Öreg felhívott és mondta, hogy maga a holnapi naptól ott kezd. Közben később elintéztük a papírformákat. Így kerültem az alkatrész csarnokba.

SIPOS GYULA

DUNAKESZI VÍZITELEPÜNK II.rész

Vajas István és családja szinte törzsgárdatagoknak számítanak Dunakeszin: szívük-lelkük benne dobog a nyilatkozatukban.

Részünkre az EMG Dunakeszin levő üdülője olyan pont az életünkben, ahová minden évben örömmel visszatérünk és töltünk el egy-két hetet — mondja lelkesen. Az üdülő további varázsa az, hogy a hétvégeken, vagy rövidebb pihenés végett akár több napra is kiszabadulhatunk a panelházak fogságából és egy kicsit nomád életkörülmények között tölthetünk el néhány napot. Gyereknek, felnőttnek, kicsinek és nagynak egyaránt nagy élményt jelent, amikor bográcsban, közösen főzzük meg az ebédünket vagy a vacsoránkat. Esténként, az üdülőben levő családokkal összefogva, hangulatos tábortüzet gyújtunk, ahol szalonnát sütünk, és vidám éneklés közben töltünk el néhány órát. Különösen a gyerekeknek jelent ez nagy élményt, melyről még napok után is sokat beszélnek! Számukra ez a néhány esti óra fentlét nem jelent különösebb tehertételt, mivel a következő napokban a Duna partján, kellemes környezetben hamar kipihenik magukat.

Ezen az eszmei értékeken felül családom 1968 óta miért is ragaszkodik oly hűségesen Dunakeszihez? Óriási előnye az, hogy Budapesthez igen közel van. Kényelmesen el lehet érni akár autóval, akár busszal, netán villanyvonattal is. Az itt levő faházak bérleti díja családos EMG-seknek is megfizethető, a pihenésre, sportolásra vágyók is megtalálják a számításukat! Sajnos az igazsághoz az is hozzátartozik, hogy vállalatunk vezetősége nem sokat ruház be az üdülő fejlesztésére. Így igen gyakran előfordul, hogy sok elvégzendő munkát öntevékenyen, az itt üdülő családok saját kezűleg kivitelezik! Nagy lelkesedéssel veszünk részt kerítésfestésben, ajtófestésben, a sövénynyírásban, sarlózásban stb.

Ha az időjárás kedvez az üdülőknek, akkor színesen telnek a napok, szinte repül az idő, de ha esős idő következik, akkor egy-két napot el lehet ugyan viselni, de utána különösképpen érezhető a közös társalgó hiánya. Itt különösen a gyerekek részére kellene társasjátékokat biztosítani, amelyek feloldanák az esetleg hosszabb ideig tartó rossz idő béklyóit.

Dunakeszire az utóbbi években nemcsak a vízisport szerelmesei mennek, hanem már nagyobb számban a romló gazdasági körülmények miatt, olcsósága folytán az üdülni, pihenni vágyó családok is. Sajnos nagyon hiányzik az előzőek szerint a társalgón kívül a jól felszerelt konyha és mosogató, valamint a kulturált tisztálkodó helyiség. Sajnos az itt levő kerékpárok is az elhasználódás miatt kicserélésre szorulnának, mivel ezeket nemcsak szórakozásra, hanem bevásárlásra is használjuk. Bár az általunk rendezett tábortüzek — ilyen nomád körülmények között is — élményt nyújtanak számunkra, de talán ki is lehetne építeni néhány kőből ennek a rendezett helyét, felszerelve a szalonnasütéshez szükséges vasnyársakkal, mint ahogy ez a hévízi üdülőben van. A tábortűz helye körül néhány kőből készült ülőkét is el kellene, vagy lehetne helyezni. Nagyon sokszor elszomorít bennünket az a körülmény, hogy igen sokan lekötik előre a faházakat, vagy a kőépületben levő szobákat, és ragyogó időben nem veszik azt igénybe. Így más családok esnek el ettől a lehetőségtől, melyet szívesen megragadtak volna.

Ezt a néhány kis kényelmetlenséget, hiányosságot a jobbítás szándékával említettem meg, s remélem,

hogy valamelyest lesz is foganatja, hiszen dunakeszi üdülőnk a mindnyájunké, és fejlődése, fejlesztése közös ügyünk.

* * *

Márkus Béla a természetbarát szakosztály nevében mondja el meglátásait és saját személyes véleményét, élményeit.

Szakosztályunk – mondja – a Dunakeszin levő vízitelepen vállalatunk anyagi helyzetéhez képest komoly vízi bázissal rendelkezik. Így szolgáljuk a vízitúrázás iránt vállalatunknál megnyilvánuló igényeket. Rendelkezünk két darab négyszemélyes műanyag kenuval, három darab kettes műanyag túrakajakkal, egy darab kettes fakajakkal, egy darab egyszemélyes műanyag kajakkal, összesen tizenhét férőhellyel. Ezeket a vállalat minden olyan dolgozója igénybe veheti, aki minimális (havi tíz forintos) tagdíj mellett tagja lesz az S-EMG Sport Egyesületének és egy néhány oldalas vízi KRESZ-t megtanulva a jogi formáknak is eleget tesz! Alapvető követelmény, hogy az illető tudjon úszni, hiszen a Duna mély, aránylag gyors sodrású, így veszélyes üzemnek számít mindazok számára, akik a csónakban ülnek. Hajóink, bár viszonylag fiatal korúak, mégis állandó karbantartást, ápolást igényelnek. Minden alkalommal, a túráról való visszaérkezéskor le kell azokat mosni és törülgetni. Évente pedig egyszer, általában május végén, szezonkezdetkor a rendszeresen túrázók alapos karbantartásra jönnek össze. Ekkor minden vízi közlekedési eszközünket átlakkozzuk, a sérült, esetleg repedt részeket kijavítjuk.

Vízi életünk felpezsdülését próbálta előmozdítani az S-EMG–SE által szervezett olimpiai ötpróba mozgalom. A résztvevők közül azóta néhányan rendszeresen kijárnak kajakozni, kenuzni. Meg kell azonban őszintén mondanom, hogy a vízitúrázók derékhadát általában most is azok alkotják, akik évek hosszú sora óta ide kijárnak és hódolnak az evezés szépségeinek!

Engedtessék meg számomra, hogy a szakosztály közös problémája után magamról is szóljak.

A vízitúrázással 1970-ben ismerkedtem meg. Ekkor fiatal kollégákkal közösen evezős programokat szerveztünk a Római-partról, majd később Dunakeziről kiindulva. Persze, az akkori lehetőségek lényegesen szerényebbek voltak, mint a jelenlegiek, de igyekeztünk kihasználni. A vízparti természet szépsége, az evezés és kajaksport, valamint a jó társaság mindannyiunk számára vonzóvá tette ezt a kellemes időtöltést! A mostani lehetőségek és a színvonal lényegesebben jobb az évekkel ezelőttinek. Kár, hogy az aktivitásban, különösen a felnövekvő nemzedék körében ez nem mutatkozik meg. Túrákat a korábbi években nagyon sokat szerveztünk, nemcsak a Dunára, hanem a távolabbi országrészek folyóira is, sőt a Balatont is felkerestük! Kezdetben rendszeresen szerveztünk szigetkerülő hétvégi túrákat, ahol rendszerint sátor volt a szállásunk. Az élelmet nagyrészt magunk állítottuk elő, saját nyersanyagunkból, vagy az étkezést a Duna-parton végig található, olcsó kis csárdákban oldottuk meg. Kedvenc célpontja volt a dunai vadevezősöknek a Totyi-, a Lupa-, a Surányi-, a Gödi-, vagy Vácott a Pokolcsárda. Részt vettem a „Vízi Nagykörút" túrán, Rába–Duna–Sió–Balaton–Zala útvonalon, a Nemzetközi Dunatúrán, (Győr és Mohács közötti szakaszon) majd a Nemzetközi Tiszatúra következett, amely utóbbi vadregényes szépségével felejthetetlen élményt nyújtott.

Befejezésképpen azonban vissza kell még térnem Dunakeszire. A hajóknak a magas lépcsőkön való le- és visszaszállítása sajnos igen balesetveszélyes, amely problémát ideje lenne végre megoldani. Az elmúlt évek fejlesztése során ez részben megvalósult, hiszen a régi, 80 kg-os, 8 méter hosszú, párevezős (kielboat) tönkrement, s az öreg hajók helyett sokkal kisebb súlyú és hosszúságú hajókat vásároltunk. A probléma végleges megoldása igen nehéz, a csónakház helyzetéből, a terep adottságából eredően. Természetesen keressük a kivitelezhető legjobb megoldást.

A vízitúrázás a természetjárás egyik legszebb ága. Szakosztályunk sokat áldoz a jobb feltételek megteremtéséért. Jó lenne, ha több fiatal újra felfedezné a vízi élet szépségeit, és részt venne az ilyen programokon, amelyek nagyon sok élményt nyújtanak, és ráadásul még olcsón is! Várjuk az érdeklődőket, akiket szívesen beavatunk a vízitúrázás gyakorlatába.

FÓRIS TIBOR

ELGONDNOKOZTATÓ

Az első emeleten
az ebédlő alatt,
bezárták a WC-t
egy dugulás miatt.

Lassan már egy éve,
hogy kilincs sincs rajta,
pedig sokba került,
olyan repi fajta.

Biztos vagyok benne,
hogy meg lehet csinálni,
a hozzáértő embert
kéne megtalálni.

Fohász:
Uram! Ki ez ügyben kompetens,
kívánja Önnek a fohászom,
hogy szükségét érezve dolgának,
mindig csak zárt ajtót találjon!

„nekem is csak két lábam van"

GYORS VÁLASZ:

Ez sajnos, valós felvetés. A régi MHSZ helyiségből kialakított női WC-ről van szó, ahol a lefolyó alapvezetéket kellett cserélni. Ez normál átfutással márciusban elkészült, de a gondnokság a hidegburkolat helyreállítását nem végezte el. Hogy miért, ez csak magyarázkodás lenne, a hosszú átfutás nem megengedett. Erről most értesültem. Legkésőbb október 5-ig elkészítjük, és a WC-t kinyitjuk.

ZSIGA FERENC

SPORT

LABDARÚGÁS
Bp. I. oszt. bajnokság

S-EMG–Keltex 1:1
Alacsony színvonal, gyenge csatár teljesítmények, sok kihagyott helyzet jellemezte csapatunk játékát.

S-EMG–FOK-GYEM 2:3

TF–S-EMG 0:0
Nagyon gyenge első félidő után a másodikban javuló játék következett; a döntetlen megérdemelt.

S-EMG–Contrast 0:0
Javuló játékkal végig megfelelő partnerei voltunk a bajnokságra törő, sok NB I-et és NB II-t megjárt játékost szerepeltető ellenfélnek. Helyzeteink kimaradtak, sőt tizenegyest is hibáztunk, így a győzelem helyett meg kellett elégednünk egy ponttal.

G. Danubius–S-EMG 4:1
Csapatunk rendkívül gyenge teljesítményt nyújtott, a Hajógyár ilyen arányú győzelme is megérdemelt volt. Góllövő: Farkas

A 7. forduló után csapatunk a hatodik helyen áll a bajnokságon.

TÖMEGSPORT

Az őszi vállalati labdarúgóbajnokság mérkőzésére szeptember 25-én került sor. A bajnokságon csak kevesen indultak, de nagy lelkesedéssel játszott mindenki. Végeredmény:

1. 402-es szalag + laborok összevont csapata
2. IRÜ gyáregység csapata
3. Alkatrész gyáregység csapata

Átszervezett labdarúgócsapatunk: álló sor: Horn (technikai vezető), Zséli, Vincze, Farkas, Kuti, Fekete, Becker, Szaller, Baranyai, Palovecz (edző). Alul: Nagy, Zatureczki, Szindekovics, Gyüre, Szűcs, Bodó, Bajkai

EMG Üzemi Híradó

Az Elektronikus Mérőkészülékek Gyára dolgozóinak lapja

Szerkeszti a szerkesztőbizottság
Felelős szerkesztő: *Csépe László*
Szerkesztőség: 1163 Budapest, Cziráky u. 26–32. Tel.: 837-950
Kiadja:
Pallas Lap- és Könyvkiadó Vállalat
Felelős kiadó:
Németh Jenő vezérigazgató
Engedélyszám: III/ÜHB/258/1983
Megjelenik havonta 1500 példányban
Készül az EMG Rota nyomdában.